

FOLKETINGET

Europaudvalget

Referat

af 16. europaudvalgsmøde

Dato: fredag den 14. december 2018

Tidspunkt: kl. 09.00

Sted: vær. 2-133

Til stede: Erik Christensen (S), formand, Kenneth Kristensen Berth (DF), næstformand, Jan E. Jørgensen (V), Erling Bonnesen (V), Henrik Dahl (LA), Peter Hummelgaard Thomsen (S), Søren Søndergaard (EL), Søren Egge Rasmussen (EL), Rasmus Nordqvist (ALT) og Sofie Carsten Nielsen (RV).

Desuden deltog: finansminister Kristian Jensen, økonomi- og indenrigsminister Simon Emil Ammitzbøll-Bille, minister for fiskeri og ligestilling og nordisk samarbejde Eva Kjer Hansen og miljø- og fødevareminister Jakob Ellemann-Jensen.

L Punkt 1. Samråd med finansministeren vedr. Kommissionens vækst-analyse for 2019 (enslydende spørgsmål er også stillet på FIU alm. del - samrådsspørgsmål L) (fælles med Finansudvalget)

KOM (2018) 0770

EUU alm. del (18) – samrådsspørgsmål E

KOM (2018) 0770 – bilag 1 (notat om det europæiske semester og årlig vækstundersøgelse)

EU-note (18) – E 11 (EU-note af 12/12-18)

Punktet blev afviklet for lukkede døre.

Punkt 2. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets Forordning om europæisk erhvervsstatistik, om ændring af forordning (EF) nr. 184/2005 og om ophævelse af 10 retsakter på området erhvervsstatistik

– *Sagen forventes sat på dagsordenen for et snarligt rådsmøde med henblik på vedtagelse*

KOM (2017) 0114

KOM (2017) 0114 – bilag 2 (samlenotat)

EUU alm. del (18) – bilag 221 (kommenteret dagsorden)

Økonomi- og indenrigsministeren: Sagen her nævner jeg til orientering. Formålet med forslaget er for det første at sikre relevant, rettidig og sammenlignelig erhvervsstatistik til brug for at tilrettelægge og gennemføre centrale EU-politikker. Statistikkerne benyttes desuden i vid udstrækning i dansk sammenhæng.

Forslagets formål er for det andet at reducere indberetningsbyrden for virksomhederne. Det muliggøres via udveksling af indberettede data om varehandlen mellem EU-landene, som er det område, der bidrager klart mest til indberetningsbyrden til statistik i Danmark.

Udvekslingen af data indebærer, at det fremover bliver muligt at udelade hele eller dele af indberetningen af vareimporten fra andre EU-lande, da det ene lands eksport i princippet svarer til det andet lands import.

Forslaget medfører, at indberetningsbyrden for små og mellemstore virksomheder kan fritages for at indberette til det såkaldte Intrastat-system om vareimport fra andre EU-lande. Importen vil i stedet blive beregnet ud fra data om de andre EU-landes vareeksport til Danmark. Store virksomheder, der fortsat skal indberette eksport til andre EU-lande, vil opleve en mindre byrdestigning, som følge af at der skal afgives ekstra oplysninger.

I praksis er det dog langt flere importerende end eksporterende virksomheder, og nettoeffekten vil blive en betydelige byrdereduktion for erhvervslivet, svarende til 25-50 pct. eller 12,5-25 mio. kr. årligt.

Forslaget indebærer herudover, at der vil ske bedre statistisk belysning af servicesektoren, der spiller en stadig større rolle i såvel den danske som den europæiske erhvervsstruktur og samfundsøkonomi. Tilsvarende betyder forslaget, der vil ske en bedre belysning af globaliseringens betydning for den europæiske og danske økonomi.

Under forhandlingerne af forordningsforslaget er det lykkedes at få indarbejdet en øvre grænse for Kommissionens beføjelser til fremadrettet at kunne udvide

det samlede omfang af krav til produktion og levering af erhvervsstatistikker. Konkret består denne af en øvre grænse for, hvor mange variabler der kan indhentes statistik på.

Af hensyn til datasikkerheden har regeringen i forhandlingerne været initiativtager til, at der i den statistiske generaldirektørkomité er udarbejdet et sæt fundamentale principper for udveksling af identificerbar mikrodata. Disse tager sigte på at minimere udvekslingen af fortrolige data til det absolut nødvendige samt at sætte fælles høje standarder for datasikkerhed.

Regeringen kan på den baggrund tilslutte sig forslaget.

Søren Søndergaard fandt forslaget fornuftigt, men ville gerne vide, om skepsisen blandt landene nu var væk, eller om graden af uddelegering til Kommissionen stadig affødte skepsis. Han undrede sig i øvrigt over merudgiften til statskassen – 15 mio. kr. ved etablering og meromkostninger til drift på 5 mio. kr. – Det lød underligt, at driften skulle koste mere, når det skulle være tale om et mere effektivt system.

Økonomi- og indenrigsministeren svarede, at 15 mio. kr. udgjorde implementering af forslaget til Danmarks Statistiks nuværende produktion. De største omkostninger vedrørte udenrigshandelsstatistikken, hvor der skulle ske en større omlægning, så andre EU-landes eksportdata kan anvendes til at opgøre importen i Danmark. Implementeringen var en forudsætning for, at man kunne lave byrdereduktionen. Ministerens svar lød i øvrigt, at der herskede skepsis blandt lande, der mente det modsatte af Danmark og 13 andre lande – dvs. dem, der mener, at Kommissionen skal have større indflydelse og kunne pålægge større byrder til det nationale erhvervsliv.

Søren Søndergaard ridsede op, at man så var gået fra en situation med stor skepsis på grund af den alt for høje grad af uddelegering til Kommissionen til, at der nu var lande, der mente, at der var for lidt uddelegering. Han var med på, at der var etableringsomkostninger, men hvad med de ekstra 5. mio. kr. i driftsomkostninger pr. år?

Indenrigs- og økonomiministeren svarede, at meromkostningerne hang sammen med ny statistik, der fremover skulle produceres af Danmarks Statistik. Det var korrekt opfattet, at det tidligere forholdt sig sådan, at en række lande var bekymret for, at Kommissionen fik for meget magt til at udbrede statistiske krav til landene, men at et samlet og stort antal lande nu stod bag det foreliggende kompromis.

FO Punkt 3. Rådsmøde nr. 3664 (landbrug og fiskeri) den 17.-18. december 2018

EUU alm. del (18) – bilag 221 (kommenteret dagsorden)

Ministeren for fiskeri og ligestilling og ministeren for nordisk samarbejde (her fiskeriministeren) orienterede udvalget om, at der kun var ét punkt til behandling på rådsmødet. Punktet var til forhandlingsoplæg.

Miljø- og fødevarerministeren ville forelægge landbrugsdelen af rådsmødet. Der var 4 punkter på dagsordenen.

FO 1. Forslag til Rådets forordning om fastsættelse for 2019 af fiskerimuligheder for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande gældende for EU-farvande og for EU-fiskerfartøjer i visse andre farvande

– *Politisk enighed*

KOM (2018) 0732

Rådsmøde 3664 – bilag 2 (samlenotat side 2)

Fiskeriministeren: Punktet er sat på dagsordenen for rådsmødet med henblik på politisk enighed. Så må vi se, hvor mange dage og nætter det vil tage os.

Indledningsvis kan jeg oplyse, at forhandlinger mellem EU og Norge om fiskerimuligheder for 2019 blev afsluttet i fredags med en god aftale. Det er meget vigtigt for de danske fiskere, at de kan fiske i norsk farvand fra den 1. januar. Kyststatsforhandlingerne om makrel, atlanto-skandisk sild og blåhvilling er også afsluttet.

Overordnet er der med det billede, der tegner sig for fiskerimulighederne for 2019, stadig basis for at fastholde den gode situation for de bestande, som er vigtige for dansk fiskeri. For eksempel er der en positiv udvikling for sej, rødspætte og jomfruhummer. Samlet set er der stadig fremskridt i forhold til MSY-målsætningerne i den fælles fiskeripolitik.

Kommissionens forslag til kvoter for EU's egne bestande er baseret på den videnskabelige rådgivning, målsætningen om det maksimalt bæredygtige udbytte og forvaltningsplaner. Den opmærksomme lytter vil notere sig, at jeg siger dette hver gang, for det er grundlaget for vores forhandlinger på fiskeriområdet. Jeg vil fremhæve de væsentligste udestående punkter i forhandlingerne.

For ål har Kommissionen igen i år foreslået en 3-måneders lukkeperiode for ålefiskeri. I modsætning til i år, hvor lukningen kun gjaldt for erhvervsmæssigt ålefi-

skeri i havet, og hvor glasålsfiskeri og Middelhavet var undtaget, foreslår Kommissionen for 2019 en mere harmoniseret tilgang, hvor både rekreativt og erhvervsmæssigt fiskeri er omfattet i både havet og i ferskvand. Glasålsfiskeri og fiskeri i Middelhavet er således også omfattet. Det er alt andet lige et vigtigt fremskridt.

Sagen er, at ålebestanden har det rigtig dårligt. Men vi mener fortsat, at en 3-måneders lukkeperiode, som vi har haft i år, er en dårlig løsning. Den tager ikke hensyn til de mange andre faktorer, der har indflydelse på ålens muligheder – f.eks. spærringer, der påvirker ålebestanden. Fiskeriet efter voksne vandrende blankål, der bliver berørt væsentligt af den foreslåede lukkeperiode, spiller en mindre rolle i den sammenhæng. DTU Aqua har redegjort for, at det marine fiskeri kun bidrager med 3 pct. til det samlede tab af biomassen. Det siger mig, at det er vigtigt at sætte ind andre steder end inden for det marine fiskeri.

Vi foreslår, at den enkelte medlemsstat i større udstrækning selv bør kunne vælge andre forvaltningstiltag som alternativ til den foreslåede lukkeperiode.

Dette skal selvfølgelig ske under nogle betingelser, der beskytter ålen, nemlig:

- at medlemsstaten har opfyldt sine forpligtelser i overensstemmelse med sin nationale åleforvaltningsplan,
- at medlemsstaten kan påvise, at de alternative foranstaltninger har samme effekt som lukkeperioden, og
- at medlemsstaten kan overvåge og kontrollere foranstaltningerne effektivt.

Kommissionen vil også skulle godkende de alternative foranstaltninger.

Vi arbejder således for, at der bliver mere fleksibilitet i Kommissionens forslag om ål. Vi mener, at det ville give mulighed for at regulere på en mere hensigtsmæssig måde. Men det ser meget vanskeligt ud. Derfor er det positivt, at Kommissionen dog har taget mere med i forslaget for det kommende år.

Nu fortsætter jeg med de andre bestande. Først vil jeg understrege, at i 2019 indføres der med den fulde overgang til landingsforpligtelsen fangstkvoter i stedet for landingskvoter. Altså: Det, der bliver fanget, skal bringes med i land. Det betyder, at vi også står med nogle udfordringer, bl.a. risiko for, at det kan føre til overfiskning, hvis der ikke er en tilstrækkelig kontrol på området. Det er en af de udfordringer, som jeg synes er vigtig at tage hånd om og forholder os til problemet. I regi af rådsmødet vil jeg tage en med diskussion med både fiskerikommissæren og en række kolleger om, hvordan man bedst sikrer en kontrol af forpligtelsen til at tage alle de fisk, man fanger, med i land – bortset fra der, hvor der er en dispensation.

For torsk i Nordsøen og Skagerrak er der mellem Norge og EU aftalt en reduktion på 33 pct. i den globale samlede fangstmængde – det vil sige i TAC'en. Det betyder, at gydebiomassen vil stige med 15 pct.

Det skal bemærkes, at med hensyn til nogle af de fælles EU-Norge bestande vil der i forhold til de aftalte kvoter ske en reduktion i EU som følge af visse undtagelser fra EU's landingsforpligtelse. Det gælder torsk, hvilling og rødspætte i Nordsøen og hvilling i Skagerrak og Kattegat.

Torsk i Kattegat fastsættes som en bifangstkvote. Den fanges i et blandet fiskeri med især jomfruhummer og tunge. Der er tale om en bestand, hvor man ikke er i stand til at give en MSY-rådgivning, da der ikke er tilstrækkelige oplysninger. Kommissionen har foreslået en reduktion i kvoten på 24 pct. Vi mener, at kvoten bør reduceres mindre end Kommissionens forslag af hensyn til landingsforpligtelsen, så man ikke ender med en situation, hvor noget fiskeri ikke kan finde sted, fordi bifangsten af torsk kommer til at fylde for meget.

Det er i det hele taget vigtigt at finde praktiske løsninger til håndteringen af udfordringer, der opstår i forbindelse med landingsforpligtelsen. Vi skal undgå, at bestande med små kvoter, der er bifangster i andre fiskerier, risikerer at lukke for store og vigtige fiskerier efter andre arter. Løsningerne skal tage højde for fordelingen af kvoterne mellem medlemsstaterne – det vi kalder relativ stabilitet, så bifangstkvoterne i virkeligheden tilrettelægges som de store kvoter for at sige det på en enkelt måde. Men at man sikrer fleksibilitet og tilgængelighed for kvoter til bifangsten, så det ikke stopper andet fiskeri.

En af de bestande, der må findes en særlig løsning for, er lange i Skagerrak og Kattegat. Lange er en uundgåelig bifangst både i det blandede fiskeri i Skagerrak og i jomfruhummerfiskeri i Kattegat. Kvoten har de senere år været så lav, at der er lukket for fiskeriet allerede i sensommeren – og det var inden landingsforpligtelsen trådte i kraft for alle fiskerier. Bestanden er en del af den samlede bestand i Nordsøen, som er vokset markant i en længere årrække.

Bifangstmulighederne for sild i fiskeriet efter tobis, sperling og brisling er fastsat i aftalen med Norge, hvor bifangstkvoten for sild stiger med 36 pct. i Nordsøen og er uændret i Skagerrak. Det er også et fornuftigt resultat.

Som I kan høre, er der en hel del løse ender. Med aftalen mellem EU og Norge er langt de fleste af de økonomisk vigtigste kvoter for danske fiskere på plads, og fiskeriet i norsk farvand vil fortsætte efter nytår. Det ved jeg, at fiskerne er rigtig glade for, men i næste uge skal vi gerne have løst de udfordringer, jeg her har skitseret.

FO Regeringens forhandlingsoplæg går ud på: at man fra dansk side tilslutter sig et kompromisforslag, der sikrer en samlet afbalanceret løsning, idet man lægger vægt på, at der bliver adgang til fiskeri i norsk zone fra 1. januar 2019.

Endvidere arbejder man fra dansk side for,

- at kvoterne for 2019 som generelt princip fastsættes på grundlag af den videnskabelige rådgivning, målsætningen om maksimalt bæredygtigt udbytte og fastsatte forvaltningsplaner og -strategier,
- at TAC for torsk i Nordsøen og Skagerrak på grundlag af EU's flerårige plan reduceres mindre, end der er lagt op til,
- at man i forhold til ål arbejder for mere fleksibilitet i valg af forvaltningstiltag for den enkelte medlemsstat, og en løsning bør tage højde for de indsatser, som allerede er gennemført,
- at TAC for torsk i Kattegat med udgangspunkt i den biologiske rådgivning fortsat fastsættes som en bifangstkvote med en mindre reduktion end den, der er foreslået af Kommissionen,
- at der findes praktiske løsninger i forhold til håndteringen af særlige udfordringer ved implementeringen af landingsforpligtelsen, herunder løsninger, der tager højde for relativ stabilitet, i forhold til bifangster, som er begrænsende for andet fiskeri,
- at der findes en løsning for lange, der imødegår risikoen for, at lange bliver en "choke species" i andre fiskerier, og
- at der fastsættes passende bifangstmuligheder for sild.

Søren Egge Rasmussen gik ud fra, at ministerens forelæggelse vedrørte fiskekvoter for 2019 og ikke 2018, som der stod i samlenotatet. Af materialet var det også svært at forstå, hvad regeringen ønskede opbakning til for ål, men som han tolkede ministerens mundtlige oplæg var ønsket mere national fleksibilitet. I samlenotatet stod der: "Regeringen anerkender ålebestandens dårlige tilstand." Ja, men alligevel ønskede man at fortsætte ålefiskeriet. Der stod også: "Man finder fortsat, at en 3-måneders lukkeperiode som de foreslåede for ICES-området ikke er en optimal løsning." Ministeren havde uddybet det ved at sige, at man gik efter bedre nationale løsninger. Ville ministeren samtidig støtte en 3-måneders lukkeperiode? Hvilke alternative løsninger kunne ministeren foreslå? At fjerne spærringen i form af vandkraftværket ved Tange Sø?

Rasmus Nordqvist var også i tvivl om, i hvilken retning regeringen ønskede at gå, når det gjaldt ål. Det virkede fornuftigt at lave fælles EU-regler for at hjælpe ålebestanden, og nu lagde man netop op til en regel om en 3 måneders lukkeperiode for alle, så hvilken fleksibilitet så regeringen for sig? Han undrede sig i øvrigt over, at regeringen ikke valgte at følge rådgivningen fra Det Internationale Havundersøgelsesråd (ICES) vedrørende torsk i Nordsøen og i Skagerrak, men arbejdede for en mindre reduktion i TAC'er for torsk.

Kenneth Kristensen Berth spurgte, hvad ministeren mente om Danmarks Fiskeriforenings kritik af den biologiske rådgivning. Og hvordan forholdt hun sig til foreningens bekymring for ålen generelt og argumentet om, at også bestande af skarver og hejrer var årsag til ålens udfordringer? En af anbefalingerne handlede om tunge i Nordsøen, hvor fangstrådgivningen var en stor reduktion på en femtedel af fiskeriet, på trods af at gydebiomassen var over MSY-niveau. Hvordan hang det sammen?

Peter Hummelgaard Thomsen spurgte, om ministerens intention om at diskutere landingsforpligtelsen med kolleger på rådsmødet var ensbetydende med, at hun ikke på selve mødet ville gøre synspunktet gældende på vegne af Danmark.

Fiskeriministeren havde selv været med til at lave den første ålehandlingsplan som fiskeriminister i 2008-09. Ålen var truet, og det handlede om at lave tiltag med effekt på ålebestanden. Der burde man være åben over for nationale tiltag også.

Om en 3-måneders lukkeperiode kunne DTU Aqua oplyse, at det marine fiskeri har en effekt på ålen på kun 3 pct. Det ville altså ikke være det mest effektive redskab. Ministeren ønskede fleksibilitet, så det blev muligt for medlemslandene at sætte ind der, hvor man bedst beskytter ålen. Det betød ikke, at hun ikke ville støtte et kompromis. Hun ville støtte det, man kunne blive enige om, for man skal gøre, hvad man kan, men mente også, at andre tiltag kan være hensigtsmæssige. Der var lavet mange tiltag i Danmark, der også skulle indgå i overvejelserne om en fælles løsning, ligesom man måtte have i mente, at man kom til at ramme de danske ålefiskere ved at indføre en lukkeperiode. Det var dog et klart fremskridt, at Kommissionen nu også inddrog glasålsfiskeriet, fiskeri i Middelhavet og i ferskvand. Ministeren tilføjede, at hun havde foreslået Fiskerikommissionen, at Danmark bliver kompenseret økonomisk for at stille data til rådighed for beslutningsgrundlaget på området. Danmark har været blandt de førende på feltet siden 1913, og mere viden var nødvendig for at beskytte ålen.

Ministeren konkluderede for ål, at regeringen støttede et kompromis, men at hun i sin forelæggelse havde gjort rede for, hvad man fra dansk side arbejdede på for at sikre en optimal løsning for beskyttelse af ålen.

Til Rasmus Nordqvist om ICES-rådgivning og TAC'er for torsk sagde ministeren, at Danmark gik efter en fastsættelse af bifangstkvote, men med mindre reduktioner end dem, der var foreslået af Kommissionen. Det var der plads til inden for forvaltningsplanen, og det var dermed biologisk forsvarligt. Torsk er uundgåeligt

en bifangst ved jomfruhummerfiskeriet, og derfor var det vigtigt, at kvoten var stor nok til, at den ikke var til hinder for at fange jomfruhummere.

Der var ingen biologiske udfordringer ved tungefiskeriet i Nordsøen, kunne ministeren oplyse Kenneth Kristensen Berth, idet fiskeridødeligheden stadig lå stadig over FMSY.

Til Peter Hummelgaard Thomsen sagde ministeren, at hun havde været bannerfører på et få indført et discardforbud, der havde været gradvis undervejs og nu ville træde fuldt ud i kraft den 1. januar 2019. Hun var dog utilfreds med, at Kommissionen ikke havde forholdt sig til, hvordan der skulle foretages kontrol af landingsforpligtelsen. Det er afgørende, at der gælder ens spilleregler i den fælles fiskeripolitik, og det pressede regeringen på for at opnå. Fuldt dokumenteret fiskeri kunne fjerne en masse bureaukrati og regler af kontrolmæssige årsager, men det var ingen hemmelighed, at landene var meget uenige. For ministeren handlede det nu om at skabe plads til at presse på og rejse problemstillinger. På mødet kunne hun godt påpege, at der var udfordring med landingsforpligtelse – både hvad angår kontrol og bifangstmuligheder – men hvis der skulle arbejdes i retning af at få flertal for skærpet kontrol af discardforbuddet, skulle der gøres et ihærdigt stykke arbejde, og timing var vigtig. Man skulle have komplicerede fiskeriforhandlinger på plads, og med den usikkerhed, som Brexit skabte, var det vigtigt med en fornemmelse af, hvor meget man skulle gøre ud af det. I slutningen af februar 2019 skulle Danmark i øvrigt være vært for en konference om kontrol af landingsforpligtelser.

Søren Egge Rasmussen spurgte, om ministeren ville stemme for, hvis en 3-måneders lukkeperiode for ål var en del af kompromiset. Det kunne have en stor effekt i andre lande. Det måtte man acceptere og så kompensere de få ålefiskere i Danmark. Ministeren nævnte selv en sammenhæng mellem spærringer og en lav ålebestand. Ålen var i stand til at gå uden om visse spærringer, men den ved Tange Sø var af lidt større karakter. Ville ministeren fjerne spærringen ved søen eller foreslå en løsning, så den ikke udgør en barriere for ålen – f.eks. tømme den for vand? Regeringens øvrige indstilling bar præg af at ville have mest muligt fiskeri også fremover. For fisken lange lagde man vægt på, at der ikke var så meget data om denne art, og at man ikke ønskede, at det skulle blokere for fiskeri, hvor lange er bifangst. For torsk findes der dog mange data, der viser, at den har det skidt, men der brugte regeringen ikke samme argument. Man burde tage hensyn til denne belastede fiskeart, især når der var tale om torsk i Kattegat. Man kunne sige, at regeringens fiskeripolitik havde rygrad som en ål, der hele tiden snor sig og finder udvalgte argumenter, så Danmark får mest muligt ud af det. Det forekom ham bedre at arbejde ud fra klare principper, der tager hensyn til fiskearterne og til, at der fra 2020 skal være bæredygtigt fi-

skeri. Der var kun 1 år til at øve sig i, så man måtte se på, om der var fangstmetoder, der kunne ændres i forbindelse med landingsforpligtelse og samtidig håndtere truede fiskearter. Det gav ministerens oplæg ikke noget svar på.

Rasmus Nordqvist var enig med Søren Egge Rasmussen i, at det gjaldt om at fastlægge de principper, som Danmark ville handle ud fra. Man kunne ikke have størst mulige kvoter som udgangspunkt, når det handlede om at finde frem til en samlet fiskeripolitik for EU for de bestande, der har det skidt. Der skal være ordentlige forhold for de danske fiskere, men inden for nogle ydre rammer. Hvorfor ikke sige, at der skulle være en minimumslukkeperiode på 3 måneder for ålefiskeriet?

Kenneth Kristensen Berth spurgte, hvad årsagen var til den relativt høje reduktion i fangsten af tunge, når arten havde det udmærket. Deltog briterne i øvrigt i denne forhandling? Han gik ud fra, at hvis Brexit endte i et no deal-scenario, kom briterne ikke til at være omfattet af en aftale. Skulle man så ud i nye forhandlinger?

Peter Hummelgaard Thomsen havde svært ved at se sammenhængen mellem at gøre synspunktet om overfiskeri gældende over for kollegerne i rådet og så Brexit. Kunne hun uddybe det?

Fiskeriministeren bekræftede, at hun ville stemme for et kompromis, der indebærer en 3 måneders lukkeperiode for ål. Hun gentog, at hun gerne så et større fokus på effekten af diverse tiltag. Det var i øvrigt ca. 70 danske ålefiskere, der ville blive ramt, og også af kulturhistoriske årsager var det vigtigt at hjælpe dem.

Over for Søren Egge Rasmussen afviste ministeren, at hun i denne sammenhæng ville tage initiativer i forhold til Tange Sø. Man arbejdede på at få fjernet spærringer i vandløb.

Om langefiskeriet i Skagerrak og Kattegat kunne ministeren oplyse, at der var en bifangst, der udgør langt under 1 pct. af det samlede TAC-område, der omfatter det vestlige farvand og Nordsøen. Bestanden havde været i generel fremgang de senere år, og i Nordsøen var den fra 2014-2018 steget med 98 pct., og kvoten for Skagerrak og Kattegat havde ikke været stor nok til at dække de faktiske fangster. For torsk gjaldt det, at gydebiomassen ville stige med 15 pct. i henhold til den danske indstilling. Det var fuldt ud forsvarligt, for når man gik målrettet efter at sikre bæredygtighed i fiskeriet.

Regeringens grundlag for at sikre bæredygtighed for fiskebestande havde hun ofte været inde på: den videnskabelige rådgivning og dermed målsætningen om maksimalt bæredygtigt udbytte og de fastsatte forvaltningsplaner og strategier.

Til Kenneth Kristensen Berth sagde ministeren, at når man mangler videnskabelige tal for tunge, ser man på kendskabet til MSY og på, hvorvidt fiskeridødeligheden ligger over FMSY. Man ser altså på, om fiskeritrykket er for højt. Med tunge var der sket det, at man satte TAC'er over den biologiske rådgivning fra 2018, og der havde Kommissionen foreslået en TAC, der nu følger den biologiske rådgivning. Deraf reduktionen.

Til Peter Hummelgaard Thomsen sagde ministeren, at det allerede i EU-Norgeforhandlingerne havde været et tema, om alle ville løbe fra en aftale i tilfælde af ingen forhandlingsløsning med Storbritannien. Parterne var blevet enige om, at det aftalte skulle gælde for hele 2019. Det var også blevet bekræftet af den britiske regering. Denne fælles forståelse gjorde sig gældende for udkommet af forhandlingerne i den kommende uge – og i øvrigt også for de kyststatsforhandlinger, der havde fundet sted. Det var en ømtålelig situation, hvor det afgørende havde været sammenholdet i EU-27 i forhold til at lave en aftale med Storbritannien om det videre forløb. Deraf havde otte lande et særligt samarbejde for at blive bekendte med diverse interesser og for at finde frem til, hvordan man kunne opnå en mindelig aftale med Storbritannien. Det var stadig meget usikkert, hvad det endte med – også efter mistillidsafstemningen til premierministeren i det britiske parlament. Det vigtigste var at stå sammen.

Ministeren var enig med Peter Hummelgaard Thomsen i, at man skal sikre sig, at der ikke sker overfiskeri. Og det var omdrejningspunktet i forhold til sammenholdet i forbindelse med Brexit. Spørgsmålet om bæredygtighed og landegrænser i Nordsøen var centralt for de fremtidige fiskerimuligheder ved Brexit. Fiskebestande er ikke klar over, om de befinder sig i fransk eller britisk farvand, og silden opholder sig f.eks. i dansk farvand, når den er lille, og i britisk farvand, når den er stor og klar til at blive fisket. For at undgå, at der i dansk farvand fiskes efter sild, når den er for lille og ikke har leveret noget til den næste sildegeneration, skulle der laves aftaler. Det gjaldt om at udvise en fornemmelse for, hvor langt man kan komme med øvrige udfordringer og om at modne situationen. Ministeren ville i det lys kæmpe alt, hvad hun kunne, for, at der blev fulgt op på landingsforpligtelsen.

Søren Egge Rasmussen sagde, at udsigten til overfiskeri, fordi man ikke kunne finde ud af at håndtere landingsforpligtelsen, var stærkt bekymrende. At arbejde med andre fiskeredskaber eller udvikle de eksisterende, så man fik færre bifangster, kunne være en måde at agere på. Han så endnu et problem for sig med hvilling og de såkaldte fodnotekvoter, hvor man for visse fiskearter tillader en ekstra bifangst, uden at disse fisk er talt med i registreringen af TAC'en og der-

med ikke bliver vurderet af den videnskabelige rådgivning. Hvordan forholdt ministeren sig til problemet med fodnotekvoter – også set i lyset af, at man i 2020 skal have et bæredygtigt fiskeri?

Fiskeriministeren svarede, at udviklingen af selektive redskaber altid havde været meget højt prioriteret fra dansk side. Man brugte også midler i EU's fiskeri- og havprogram til at fremme udviklingen af redskaber. Hun var enig i, at jo større selektivitet, des nemmere får man ved at håndtere udfordringer med bifangster. Hun var altså enig i, at det skulle være et prioriteret område.

Hvad angik hvilling var det sådan, at hvillingbifangster i industrifiskeriet bliver registeret og indgår i rådgivningen. I kyststatsforhandlingerne forholdt det sig således, at man for blåhvilling var blevet enige om fastsættelsen af TAC'en, men ikke fordelingen. Den kvote, der var fastsat, indeholdt en nedgang på 33 pct. i forhold til 2018.

Bent Pallisgaard, chefkonsulent i Fiskeripolitisk Center, tilføjede, at den globale TAC faldt med 33 pct., men forbi man fjernede den top up, der havde været i 2018, betød det, at fiskerimuligheder for torsk i Nordsøen faldt med 35 pct. og i Skagerrak med 47 pct. Der havde været forskellig kvote top up i Skagerrak og Nordsøen, der gav nogle meget store reduktioner i TAC'erne. Det var også derfor, man oplever, at biogydemassen stadig vil stige med 15 pct. Reduktionerne er en FMSY-option på selve fiskeritrykket. Men nu ville man med landingspåbuddet alligevel få store reduktioner, der er større end selve TAC-reduktionen.

Rasmus Nordqvist meddelte, at Alternativet ikke kunne bakke op om forhandlingsoplægget.

Søren Egge Rasmussen støttede ikke mandatet, da Enhedslisten mente, der var for mange huller i det.

Kenneth Kristensen Berth sagde, at Dansk Folkeparti anså regeringen for at være for restriktiv på området og støttede ikke mandatet.

Peter Hummelgaard Thomsen støttede forhandlingsoplægget under forudsætning af, at ministeren rejste bekymringen om kontrol af landingsforpligtelsen.

Sofie Carsten Nielsen kunne bakke op om forhandlingsoplægget på samme præmis som Peter Hummelgaard Thomsen.

Fiskeriministeren bekræftede sin intention om at ville rejse kontrollen af landingsforpligtelsen.

Formanden konkluderede, at der ikke var et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Dansk Folkeparti, Enhedslisten og Alternativet havde ytret sig imod det.

2. Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om regler for støtte til strategiske planer, der udarbejdes af medlemsstaterne under den fælles landbrugspolitik og finansieres gennem Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1305/2013 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1307/2013

– *Politisk drøftelse*

KOM (2018) 0392

Rådsmøde 3664 – bilag 1 (samlenotat side 2)

KOM (2018) 0392 – bilag 6 (miljø- og fødevareministerens kommentar til henvendelsen fra Sammenslutningen af Danske Småøer)

KOM (2018) 0392 – bilag 4 (miljø- og fødevareministerens kommentar til henvendelsen fra NOAH og Frie Bønder - Levende Hav)

KOM (2018) 0392 – bilag 3 (henvendelse af 1/11-18 fra Sammenslutningen af Danske Småøer)

KOM (2018) 0392 – bilag 2 (henvendelse af 4/10-18 fra NOAH og Frie Bønder - Levende Hav)

EUU alm. del (18) – bilag 228 (udvalgsmødereferat side 292, senest behandlet i EUU 16/11-18)

Se punkt 4.

3. Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om finansiering, forvaltning og overvågning af den fælles landbrugspolitik og om ophævelse af forordning (EU) nr. 1306/2013

– *Politisk drøftelse*

KOM (2018) 0393

Rådsmøde 3664 – bilag 1 (samlenotat side 21)

EUU alm. del (18) – bilag 228 (udvalgsmødereferat side 292, senest behandlet i EUU 16/11-18)

Se punkt 4.

4. Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter, om kvalitetsordninger for landbrugsprodukter og fødevarer, om definition, beskrivelse, præsentation, mærkning og beskyttelse af geografiske betegnelser for aromatiserede vinprodukter, om særlige foranstaltninger på landbrugsområdet i Unionens fjernområder og om særlige foranstaltninger på landbrugsområdet til fordel for de mindre øer i Det Ægæiske Hav

– *Politisk drøftelse*

KOM (2018) 0394

Rådsmøde 3664 – bilag 1 (samlenotat side 29)

EUU alm. del (18) – bilag 228 (udvalgsmødereferat side 293, senest behandlet i EUU 16/11-18)

Miljø- og fødevarerministeren: Punkt 2-4 er reformen af den fælles landbrugs-politik. Det østrigske formandskab vil på rådsmødet præsentere en samlet frem-skridsrapport for deres arbejde med de tre forslag. Det østrigske formandskab er kommet med en række ændringsforslag af relativt begrænset omfang.

Fra dansk side ser vi positivt på flere af ændringsforslagene som eksempelvis, at det skal være frivilligt for medlemslandene om de vil definere, hvad der udgør en ægte landmand.

Der er selvfølgelig også nogle ændringsforslag, som vi er skeptiske over for. Det virker således ikke fornuftigt at undtage små landbrug fra en række miljø- og klimakrav. Det er jo ikke noget godt argument, at man ikke skal bidrage blot fordi man har en lille bedrift.

Samlet set er de østrigske forslag nok udtryk for en forsigtig begyndelse på for-handlingerne. Der er således stadig en del områder, hvor vi nok må regne med mere gennemgribende ændringsforslag fra de kommende formandskaber.

Søren Egge Rasmussen syntes, at EU-debatten lagde op til, at man også i Danmark fik en grundig debat om hensigten med landbrugsstøtten. At dømme ud fra den offentlige debat og partiernes ønsker skulle landdistriktsmidlerne øges til det maksimale. Der kunne også være grund til at rette noget EU-tilskud mod at nedbringe landbrugets CO₂-udslip. Man var strandet der, hvor land-brugsstøtten i alt for høj grad blev givet til de største landmænd. Det forekom ham urimeligt, at landmænd kan få de samme tilskud, uanset om de har 100 el-ler 1.000 hektar. Man kunne også diskutere, om det skal være muligt at model-lere en større del af støtten nationalt. Gmo-sagen, hvor man på grund af uenig-hed landene imellem konkluderede, at landene selv måtte beslutte deres strate-gier, var et godt eksempel på, at EU ikke altid ensretter.

Rasmus Nordqvist var forundret over, at Landbrug & Fødevarer var bekymret for en reduktion i budgettet for landbrugsudgifterne. Han troede ellers, at der var konsensus om, at det var fornuftigt at skære i budgettet på det område. Han kunne ikke få øje på regeringens holdning her, men det var vigtigt at gå i dybden og ikke kun tale om en overordnet budgetramme på 1 pct. af BNI. Var regeringen enig i Kommissionens foreslåede nedskæring og ville forhandle ud fra ønsket om en nedskæring på landbrugsområdet?

Kenneth Kristensen Berth bad ministeren sige noget om, hvad han ville bruge retten til at definere en ægte landmand til på den hjemlige bane. Han var i øvrigt imod støtteløfter. Hvilke lande mente, at man skal bruge landbrugsstøttemidler til at støtte små og ineffektive landbrug?

Miljø- og fødevarerministeren gav Søren Egge Rasmussen ret i, at det var et emne, der skulle diskuteres – også i udvalget – men var ikke enig i, at det var forkert, at hektarstøtten ikke favoriserer de små landmænd. Han var ikke sikker på, at man fik noget positivt ud af at tilstræbe mindre landbrug og en mindre effektiv produktion – hverken for landbruget, klimaet eller andre. Der var ikke mange, der var for et støtteloft, og ministeren mente heller ikke, at et land som Danmark, der har flest store landbrug, skal lide under det.

Om landdistriktsmidler sagde ministeren, at kodeordet for Danmark for søjle 1 og 2 var fleksibilitet. For når instrumenterne og budgettet var kendt, ville man have et overblik over, om der skulle og kunne overføres midler. Som noget nyt kunne man i reformen også bruge søjle 1 midler til de såkaldte eco-schemes (økoordninger).

Til Rasmus Nordqvist sagde ministeren, at MFF'en og dermed budgettet for landbrugsområdet hørte under finansministeren. Sidstnævnte havde tidligere sagt, at hvis der slet ikke var en landbrugsstøtte, kunne man få en god og effektiv konkurrence, men at det var for ambitiøst at nå dertil på den korte bane. At holde sig inden for 1 pct. af BNI forudsætter nogle reduktioner i budgettet – måske også mere, end Kommissionen lagde op til.

Til Kenneth Kristensen Berth sagde ministeren, at det siden 2017 havde været frivilligt for landene at definere en ægte landmand. Danmark definerede det altså ikke, men det var ikke ensbetydende med, at alle med en køkkenhave også kan få støtte. Støtten skal gå til personer, der anvender arealer til landbrugsmæssige formål, herunder græsning. Det sikrede man ved at undersøge, at landmændene har rådighed over arealer og anvender dem korrekt.

Søren Egge Rasmussen havde ikke ment de helt små landmænd, men talte for, at hektarstøtte for en landmand med 100 hektar kunne være større end den for en med 1.000 hektarer. Omfordelingsstøtte og en anden skala indgik også i oplægget til reformen. Den nuværende landbrugsstøtte forekom ikke attraktiv, for det ville ende i et godsejerdanmark, hvor man favoriserer de allerstørste. Bemærkninger om at modellere på støtten med det formål at få flere unge landmænd ind i faget var også værd at tage med. Landdistriktsmidler burde også øges, og det forekom ham også relevant at diskutere, hvad der udgør en ægte landmand. Med liberaliseringen af landbruget i Danmark kan alle få lov til at købe landbrugsjord, og man risikerer at udvande fagligheden og ende i et industrilandbrug udelukkende styret af økonomiske interesser.

Rasmus Nordqvist sagde, det var naturligt at tale om budgettet under dette punkt, og at det undrede ham, at regeringen ikke havde en holdning til størrelsen på landbrugsstøtten. Hvad var regeringens ambition? Holdningen i Landbrug & Fødevarer var normalt enslydende med regeringens landbrugspolitik; deraf hans tidligere spørgsmål.

Sofie Carsten Nielsen ville gerne vide sig sikker på, at ministeren var enig med regeringen i prioriteringen af forskning og udvikling i et samlet lavere EU-budget. Det havde statsministeren slået fast på et møde i udvalget nogle dage tidligere.

Miljø- og fødevarerministeren var helt enig med både statsministeren og finansministeren og mente ikke at have udtrykt sig på en måde, der gav anledning til tvivl om hans loyalitet over for nærmeste leder. Det, han havde prøvet at sige, var, at det er finansministeren, der drøfter budgettet – i sidste ende regeringslederne. Landbrugspolitikken blev forhandlet i landbrugsministerrådet. Der skulle altså ikke være budgetforhandlinger på rådsmødet. Han havde forståelse for, at tingene hang sammen, men det var den rollefordeling, der var. Det er altså klogest at stille budgetspørgsmål til den minister, de vedrører – finansministeren. Han forhandler de spørgsmål i Økofin-regi. Miljø- og fødevarerministeren kunne helt generelt sige, at set fra regeringens perspektiv – og her bevægede han sig over i finansministeren ressource – var der behov for at reducere den samlede landbrugsstøtte på grund af den aktuelle tendens i EU-landene.

Ministeren var enig med Søren Egge Rasmussen i, at der fortsat skal være debat om både hektarstøtte og omfordelingsstøtte. Omfordelingsstøtten levnedede også mulighed for at yde en særlig betaling til de mindre landbrug under 30 hektar eller under det nationale gennemsnit, som i Danmark er på 60 hektar. Det kan udgøre op til 65 pct. af den gennemsnitlige direkte betaling. Det var en ordning, der ikke var aktiveret i Danmark ud fra de betragtninger, han tidligere havde fremført. Ministeren tog budskabet om at diskutere det til sig, om end man nok ikke blev enig lige med det samme.

Han var også enig i, at det er vigtigt at få unge til at engagere sig i et erhverv, hvor gennemsnitsalderen er meget høj, ved at understøtte dem. Kommissionen lagde i forslaget op til, at landene kan gøre brug af ordninger inden for søjle 1 eller 2 til at levere på den målsætning, og der var også krav om at bruge mindst 2 pct. af midlerne i søjle 1 til det. Der eksisterede allerede en støtte målrettet ny-etablerede landmænd i Danmark, og det var som tillæg til den direkte støtte. Det var nok endnu vigtigere at få en nogle trygge rammevilkår inden for erhvervet, så nye aktører tør kaste sig ud i at drive landbrug.

Formanden sagde, at det var svært for udvalgets medlemmer at forholde sig til EU's kommende budget, når de f.eks. ikke kunne tage landbrugsspørgsmål op med finansministeren. Han anerkendte, at regeringen havde delt opgaverne imellem sig, men ingen turde åbne diskussionen om de danske prioriteter i det kommende budget. Det var ikke en kritik af landbrugsministeren, men en generel problemstilling, som udvalget havde diskuteret med stort set alle ministre. Han opfordrede ministeren til at bringe det op med resten regeringen for at finde frem til, hvordan man kan sikre, at Europaudvalget kan få en saglig og faglig diskussion af de danske prioriteter for det kommende EU-budget.

Rasmus Nordqvist tilføjede, at finansministeren henviste til fagministrene, når der skulle tales indhold. Størrelsen på landbrugsstøtten sorterede under indhold, så det kunne man ikke tale med finansministeren om. På rådsmødet var der et punkt om budgetstørrelsen, som regeringen ikke havde forholdt sig til i det skriftlige materiale. Det begyndte at blive en farce, at ministrene nøjedes med at henvise til hinanden, og regeringen måtte komme med en løsning på, hvordan udvalget kunne diskutere budgettet – også på landbrugsområdet.

Jan E. Jørgensen ønskede ikke at udtrykke kritik af ministrene, men delte formandens frustration. Han foreslog, at udvalget kunne rette henvendelse til regeringen og bede om en drøftelse med et givent antal ministre på et udvalgsmøde.

Miljø- og fødevarerministeren havde været en del af en lignende diskussion i sin tid som EU-ordfører og foreslog udvalgets sekretariat at grave i, hvad der var blevet gjort tidligere. Hensigten var selvfølgelig, at der tales indhold med fagministre og størrelse med finansministeren, men overlap kunne give klare udfordringer. Han ville tage budskabet med tilbage til regeringen.

5. Kommissionens meddelelse "En bæredygtig europæisk bioøkonomi: Større økonomisk, social og miljømæssig sammenhæng"

– *Politisk drøftelse*

KOM (2018) 0673

Rådsmøde 3664 – bilag 1 (samlenotat side 34)

Miljø- og fødevareministeren: Kommissionen præsenterede en relativ bred strategi, som understreger det store potentiale i bioøkonomien. Strategien falder på mange områder fint i tråd med regeringens opfølgning på Det Nationale Bioøkonomipanel's anbefalinger.

Men EU-strategien indeholder ikke konkrete nye initiativer. Så vi kommer især til at fokusere på, hvordan vi kan fremme bioøkonomien i de specifikke sektorretsakter som eksempelvis landbrugsreformen.

Det handler om, at vi skal kunne bruge landbrugspolitikken til at støtte investeringer i bioraffineringsanlæg, så vi kan få udbredt de positive testresultater med bioraffinering af græs til brug for foder. Det ville være til stor gavn både for miljø, klima og landmandens pengepung.

6. Eventuelt

Ministrene havde ingen bemærkninger til dette punkt.

7. Siden sidst

Miljø- og fødevareministeren: Her vil jeg gerne orientere om et forslag til afgørelse fra Generaladvokaten, nemlig en sag om kontrol på fjerkræslagterier (C-347/17). Sagen udspringer af en hollandsk sag, hvor fjerkræslagterier har anlagt sag på grund af de hollandske myndigheders kontrolpraksis.

Den danske regering er gået ind i sagen, fordi den danske kontrol bygger på de samme principper som i Holland.

Generaladvokaten er kommet med sit forslag til afgørelse i sagen. Han har samme principielle indstilling som de hollandske myndigheder og dermed også som Danmark. Det ser således fornuftigt ud, men for ikke at sælge skindet, før bjørnen er skudt, er Generaladvokatens forslag dog ikke bindende for EU-Domstolen. Vi må se, hvor det lander, når EU-domstolen kommer med sin afgørelse. Vi ved endnu ikke, hvornår det sker. I kan læse mere om sagen i det orienteringsnotat, som er oversendt i september 2017.

Punkt 4. Rådsmøde nr. 3666 (miljø – miljødelen) den 20. december 2018

EUU alm. del (18) – bilag 221 (kommenteret dagsorden)

1. Kommissionens forslag til Europa-Parlamentet og Rådets forordning om oprettelse af et program for miljø- og klimaindsatsen (LIFE) og om ophævelse af forordning (EU) nr. 1293/2013

– *Delvis generel indstilling*

KOM (2018) 0385

Rådsmøde 3666 – bilag 2 (samlenotat)

EUU alm. del (18) – bilag 228 (udvalgsmødereferat side 297 FO, forhandlingsoplæg forelagt 16/11-18)

Miljø- og fødevarerministeren: Punktet vedrører forslag om en ny LIFE-forordning, hvor rammerne for EU's miljøprogram i næste budgetperiode skal fastlægges. Sagen blev forelagt til forhandlingsoplæg i november.

Der er i Rådet generel opbakning til formandskabets kompromisforslag. Det er derfor forventningen, at man den 20. december kan vedtage en delvis generel indstilling i Rådet. Regeringen kan støtte kompromisforslaget.

Forslaget viderefører store dele af det eksisterende LIFE-program og tilføjer et delprogram om omstilling til ren energi samt et betydeligt øget budget.

Regeringen støtter indholdet af programmet, men lægger vægt på ikke at foregribe forhandlingerne om det fremtidige EU-budget.

Det er endvidere vigtigt for regeringen, at EU's medlemsstater fortsat har indflydelse på udmøntningen, og at ansøgninger prioriteres på baggrund af kvalitet og ikke geografi.

Endelig vil jeg fremhæve, at regeringen lægger vægt på at LIFE-programmet i forhold til ren energi kun ydes støtte til projekter i overensstemmelse med danske prioriteter og politikker for vedvarende energi og øget energieffektivisering. Det er også regeringens opfattelse, at forslaget tager højde for det.

2. Eventuelt

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

3. Siden sidst

Miljø- og fødevarerministeren: Her vil jeg orientere om en sag ved EU-Domstolen, hvor Danmark har intervenseret (T-837/16), fordi jeg har en forventning om, at der snart falder dom i sagen.

Sverige har stævnet Kommissionen i sagen med henblik på at få annulleret en beslutning om anvendelse af to blykromatpigmenter, som efter Sveriges opfattelse er givet på forkert grundlag.

Sagen er væsentlig for Danmark og hele godkendelsessystemet under REACH. Sagen vil kunne få afgørende betydning for, hvordan Kommissionen i fremtiden skal vurdere ansøgninger om anvendelse af særligt problematiske stoffer.

Danmark argumenterer i indlæggene for, at formålet med godkendelsesordningen i REACH er, at særligt problematiske stoffer skal erstattes af egnede alternativer, hvis de er økonomisk og teknisk levedygtige.

Danmark har fremført, at der for disse særligt problematiske stoffer er et skærpet krav til vurderingen af, om stofferne er så kritiske for ydeevnen, at de ikke kan erstattes med andre stoffer.

Det er Danmarks holdning, at ansøgerens analyse af egnede alternativer i den konkrete sag ikke var tilstrækkelig til at vurdere, om blykromatpigmenternes ydeevne var kritisk for de ansøgte anvendelser.

Danmark er også af den opfattelse, at egnede alternativer allerede er tilgængelige på markedet. Det understøttes af en henvendelse fra både den danske og europæiske farveindustri, som opfordrede Kommissionen til ikke at give godkendelsen.

På den baggrund er Danmark enig med Sverige i, at ansøgningen burde være afslået, og at Kommissionens beslutning skal annulleres som konsekvens heraf.

Jeg kan tilføje, at Danmark i mange år har haft nationale regler, der indeholder et bredt forbud mod import og salg af produkter, der indeholder kemiske forbindelser af bly og metallisk bly, dog med en række undtagelser.

Hvis I er interesseret i at vide mere om sagen, henviser jeg til orienteringsnotatet, som er oversendt til udvalget i januar 2017.

Mødet sluttede kl. 12.13